

Arrest

**nr. 66 375 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juni 2010 (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2011 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. GÜNER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2008 huwt verzoeker met mevrouw G.H. van Belgische nationaliteit, te Turkije. Op 11 december 2008 wordt aan verzoeker een visum type D toegekend.

Op 29 december 2008 laat verzoeker zich inschrijven te Gent.

Op 19 februari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 9 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Öz.H., geboren te Y. (...), op (...) en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag opgesteld door de politie van Gent naar aanleiding van de controle samenwoning dd 31.05.2010, blijkt dat betrokkenen niet op het gezamenlijke adres, R. (...) te G. (...), aan te treffen zijn: 'De deur wordt ons geopend door een dame welke ons meedeelt op dit adres nog maar 3 dagen te wonen. Zij geeft ons het nieuw verblijfsadres van de vorige bewoonster, zijnde R. (...) te G. (...).'

Op voormeld adres wordt O.H. (...), de echtgenote van betrokkene aangetroffen. O.H. verklaart dat haar man Öz.H. (...) haar verlaten heeft op 07.03.2010. O.H.(...) is sinds een paar dagen ingetrokken bij haar moeder. Öz.H. (...) zou verblijven in de (...) te G. (...).

Uit het P.V nr. GE.55.I.A.022725/2010 dd 19.03.2010, blijkt dat O.H. (...) aangifte doet wegens schijnhuwelijk.

'Sinds een tweetal weken geleden heeft mijn man de woning verlaten. Hij woont in bij zijn ouders en broer. Ik heb gepoogd hem telefonisch te bereiken, doch hij beantwoordt mijn oproepen niet. Mijn man is niet meer in het bezit van een huissleutel.

De woning waar ik verblijf is eigendom van mijn ouders. Mijn ouders hebben tevens het meubilair aangekocht.

Ik had één gezamenlijke bankrekening met mijn man. Mijn man had enkel een uitkering van het OCMW ter waarde van 750 euro.

Wij dienden 400 euro huur te betalen aan mijn ouders. Dit werd door mij betaald.

Omstreeks oktober had mijn man werk. Hierbij heeft mijn man op zijn naam een nieuwe rekening geopend. Zijn loon werd gestort op zijn rekening. Ik heb geen volmacht op die rekening. Ik wil onze gezamenlijke rekening stopzetten, doch gezien deze op beide namen staat kan ik die niet blokkeren, Ik zal een nieuwe rekening nemen om mijn loon te laten storten.

Morgen heb ik een afspraak met de advocaat. In de zomer ga ik met mijn ouders naar Turkije en zal ik de scheiding aanvragen. Hij heeft mij gebruikt en wens dat hij en zijn familie het land verlaten.'

Uit het voorgaande blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in een eerste onderdeel de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aan. Hij zet dit onderdeel als volgt uiteen:

"De bestreden beslissing moet met redenen worden omkleed. Dit uit zich niet enkel in een formele motivering die toereikend dient te zijn, maar ook in een materiële motivering. De akte van kennisgeving moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, namelijk deugdelijk en draagkrachtig zijn, hetgeen betekent dat de aangehaalde redenen moeten kunnen volstaan om de beslissing te schragen.

Om aan de motiveringsplicht te voldoen moet de beslissing duidelijk redenen opgeven waarop de Minister haar beslissing steunt, derwijze dat betrokkene met kennis van zaken tegen de genomen beslissing zou kunnen opkomen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de hem opgedragen wettigheidscontrole zou kunnen uitoefenen, en zou kunnen nagaan of de Minister is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

In casu is de besluitvorming dat er geen gezinscel meer zou zijn - en dit louter en alleen op basis van de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging - verwijzend naar een proces-verbaal van de echtgenote van verzoekende partij, NIET afdoende. Omwille van echtelijke moeilijkheden diende verzoekende partij noodgedwongen de echtelijke woonst te verlaten. Hiertoe werden dringende en voorlopige maatregelen gevorderd van de Vrederechter. Procedure welke nog voor de Rechtbank van Eerste aanleg (4C kamer) in graad van beroep hangende is (STUK 2).

In tussentijd heeft de echtgenote van verzoekende partij een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk opgestart jegens laatst genoemde. Deze procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg (3C kamer) is nog lopende (STUK 3). Op heden is het huwelijk van verzoekende partij noch ontbonden noch vernietigd. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het parket geen procedure jegens verzoekende partij heeft opgestart wegens het plegen van schijnhuwelijk. Deze beweringen van de echtgenote van verzoekende partij al zou het een schijnhuwelijk betreffen, missen alle draagkracht! Verzoening tussen partijen is niet uitgesloten. Zie hiertoe de vaststellingen door de gerechtsdeurwaarder met betrekking tot de communicatie tussen verzoekende partij en de echtgenote. Na de feitelijke scheiding is de communicatie tussen partijen blijven behouden, zelfs in die mate dat er nog steeds sprake is van een gezinscel, van een relatie tussen partijen. (STUK 4) De Minister diende minstens de afhandeling van de procedure tot nietigverklaring van het huwelijk af te wachten vooraleer tot enige besluitvorming over te gaan aangaande het al dan niet vormen van een gezinscel. De loutere verwijzing naar een eigen verklaring van de echtgenote van verzoekende partij is onvoldoende om te besluiten dat een gezinscel ontbreekt.”

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet dit onderdeel als volgt uiteen:

“De Minister dient bovendien op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn motivering te stoeien op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De Minister heeft zich niet gestoeld op een correcte feitenvinding. De gezinsproblematiek tussen verzoekende partij en de echtgenote is niet uitgeklaard: nog geen ontbinding noch vernietiging van het huwelijk. Verzoekende partij verwijst voor de feitelijkeheden naar punt 2.1. (zie supra)”

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, dat hij als volgt uiteenzet:

“De Raad voor Vreemdelingebetwistingen dient na te gaan of de grenzen van de redelijkheid niet zijn overschreden en de beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid in gaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. (zie R.v.St, nr. 62082 van 1 oktober 1996, met noot J.BAERL T.O.R.B, 1996-97.137-139.) De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht staat in kennelijke wanverhouding tot de feiten. Er is weliswaar echtelijke moeilijkheden tussen verzoekende partij en de echtgenote, doch deze zijn nog niet van definitieve aard. De procedures voor de Rechtbank zijn nog hangende. Voor de feitelijkeheden zie supra 2.1.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd daar er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verweerder motiveert hoe hij tot deze conclusie is gekomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven kent zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt

aangetoond en dit onderdeel verder zal worden onderzocht vanuit een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht;

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het raam van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. De punten 1° tot 3° en 5° betreffen allen situaties die *in casu* niet voorliggen. Punt 4° omvat drie situaties: de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het niet meer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. In voorliggend geval betreft het een huwelijk en geen geregistreerd partnerschap, zodat de tweede situatie *in casu* niet relevant is.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“(…)

Artikel 42 quater, §1. 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag opgesteld door de politie van Gent naar aanleiding van de controle samenwoning dd 31.05.2010, blijkt dat betrokkenen niet op het gezamenlijke adres, R. (...) te G. (...), aan te treffen zijn: 'De deur wordt ons geopend door een dame welke ons meedeelt op dit adres nog maar 3 dagen te wonen. Zij geeft ons het nieuw verblijfsadres van de vorige bewoonster, zijnde R. (...) te G. (...).'

Op voormeld adres wordt O.H. (...), de echtgenote van betrokkene aangetroffen. O.H. verklaart dat haar man Öz.H. (...) haar verlaten heeft op 07.03.2010. O.H.(...) is sinds een paar dagen ingetrokken bij haar moeder. Öz.H. (...) zou verblijven in de (...) te G. (...).

Uit het P.V nr. GE.55.I.A.022725/2010 dd 19.03.2010, blijkt dat O.H. (...) aangifte doet wegens schijnhuwelijk.

'Sinds een tweetal weken geleden heeft mijn man de woning verlaten. Hij woont in bij zijn ouders en broer. Ik heb gepoogd hem telefonisch te bereiken, doch hij beantwoordt mijn oproepen niet. Mijn man is niet meer in het bezit van een huissleutel.

De woning waar ik verblijf is eigendom van mijn ouders. Mijn ouders hebben tevens het meubilair aangekocht.

Ik had één gezamenlijke bankrekening met mijn man. Mijn man had enkel een uitkering van het OCMW ter waarde van 750 euro.

Wij dienden 400 euro huur te betalen aan mijn ouders. Dit werd door mij betaald.

Omstreeks oktober had mijn man werk. Hierbij heeft mijn man op zijn naam een nieuwe rekening geopend. Zijn loon werd gestort op zijn rekening. Ik heb geen volmacht op die rekening. Ik wil onze gezamenlijke rekening stopzetten, doch gezien deze op beide namen staat kan ik die niet blokkeren, Ik zal een nieuwe rekening nemen om mijn loon te laten storten.

Morgen heb ik een afspraak met de advocaat. In de zomer ga ik met mijn ouders naar Turkije en zal ik de scheiding aanvragen. Hij heeft mij gebruikt en wens dat hij en zijn familie het land verlaten.'

Uit het voorgaande blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Hieruit blijkt dat verweerder het verblijf heeft beëindigd, omwille van de derde reden, met name omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De beëindiging van het verblijfsrecht vereist niet dat het huwelijk werd ontbonden of nietig verklaard. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat zijn verblijf niet mag worden beëindigd op grond van de ontbinding van zijn huwelijk daar deze voorwaarde nog niet was vervuld. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat verweerder de uitspraak aangaande de echtscheiding dient af te wachten.

Daarnaast lijkt verzoeker de mening toegedaan dat verweerder ten onrechte een gebrek aan gezinscel vaststelt en dit op grond van het gebrek aan een gezamenlijke vestiging.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder inderdaad vaststelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel en dat om deze reden het verblijf wordt beëindigd. Verweerder heeft zich gebaseerd op het samenwoningverslag van 31 mei 2010. Verweerder heeft overigens de doorslaggevende elementen van dit samenwoningverslag opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Verweerder heeft vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de reden hiervan huwelijksproblemen zijn. Immers, verzoekers echtgenote verklaarde volgens het samenwoningverslag dat haar echtgenoot haar op 7 maart 2011 heeft verlaten. Daarnaast baseerde verweerder de bestreden beslissing op een PV van 19 maart 2010 waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote aangifte deed wegens schijnhuwelijk. Verweerder is aldus niet louter voort gegaan op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer op hetzelfde adres wonen doch heeft verder onderzocht of er nog sprake is van een gezinscel. Verweerder is evenmin louter voortgegaan op de eenzijdige verklaringen van zijn echtgenote doch ook op de vaststellingen gedaan door de politie tijdens de samenwoningcontroles. Verweerder concludeert uit het geheel van deze vaststellingen dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging en evenmin van een gezinscel. Verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat volgens verweerder het huwelijk een schijnhuwelijk is. Echter nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het huwelijk kwalificeert als een schijnhuwelijk. Verweerder stelt vast dat verzoekers echtgenote aangifte deed van een schijnhuwelijk. Uit het geheel van de motieven blijkt dat deze aangifte voor verweerder één van de aanwijzingen was om tot de vaststelling te komen dat er geen sprake meer is van een gezinscel.

Verzoeker meent dat verweerder diende te wachten met zijn conclusie aangaande het al dan niet bestaan van een gezinscel, nu verzoening niet is uitgesloten aangezien er nog wordt gecommuniceerd tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker herhaalt dat het huwelijk nog niet is ontbonden of vernietigd. De procedures zijn nog hangende en de moeilijkheden zijn niet van definitieve aard waardoor verweerder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.

De Raad stelt vast dat verzoeker de feitelijke vaststellingen in het samenwoningverslag niet betwist. Hij betwist niet dat hij en zijn echtgenote op een afzonderlijk adres wonen; dat huwelijksproblemen de oorzaak zijn van het feit dat ze op een afzonderlijk adres wonen; dat zijn echtgenote een aangifte wegens schijnhuwelijk deed en dat de echtscheidingsprocedure hangende is. Verzoekers verklaringen voor de huwelijksproblemen en zijn hoop op verzoening doen geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen van verweerder. De Raad stelt vast dat uit het geheel van de gedane vaststellingen het niet kennelijk onredelijk is van verweerder te oordelen dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Verweerder had geen kennis van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 4 en de communicatie die tussen verzoeker en zijn echtgenote bestaat zodat het hem niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien kan van verweerder niet worden verwacht rekening te houden met hypothetische situaties in de toekomst. Zoals hierboven werd besproken, dient verweerder, gelet op de bepaling van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, niet te wachten tot de echtscheiding wordt uitgesproken of het huwelijk wordt nietig verklaard voor de beëindiging van het verblijfsrecht. De vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en van een gezinscel volstaat om het verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeker toont niet aan met welke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De staat is vrij de toegang en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Dit impliceert de mogelijkheid ontradende sancties op te leggen voor de overtreding van die reglementen. De meest logische is de uitwijzing van de vreemdeling. Die maatregel kan echter onevenredig zijn, wanneer de vreemdeling voldoende sterke persoonlijk of familiale banden heeft in het gastland. (EHRM 15 juni 2006, Shevanova v. Letland). Het is aldus niet vereist dat verzoekende partij gehuwd is of een feitelijke relatie heeft opdat een beëindiging van het verblijfsrecht (en de hieruit volgende uitwijzing) in strijd is met art. 8 EVRM. In casu heeft verzoekende partij voldoende sterke persoonlijke banden met België waardoor de beëindiging van het verblijfsrecht een rechtstreekse schending inmenging inhoudt in het privé-leven van verzoekende partij. Temeer, omdat de nauwste familiebanden, met name de moeder H.Y. (...), de vader F.Ö. (...), de broer G.Ö. (...), allen in België gevestigd zijn. (ZIE STUK 5) Dat verzoekende partij geen nauwe familiebanden heeft in het land van herkomst. Dat een uitwijzing om deze redenen heel menonwaardig en een bijzonder schrijnende situatie zou betekenen. Een slecht huwelijk is immers niet noodzakelijk een schijnhuwelijk. De procedure met betrekking tot de nietigverklaring van het huwelijk zal dit verder uitklaren. Dat verzoekende partij in aanmerking komt voor het behoud van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater §4, 4°: verzoekende partij bevindt zich in een schrijnende situatie van echtelijke moeilijkheden zonder dat dit geveinsd is (ZIE DE OMSCHREVEN FEITELIJKHEDEN IN DE BESLUITEN IN DE NOG NIET BEËINDIGDE PROCEDURE NIETIGVERKLARING VAN HET HUWELIJK - STUK 6) en verzoekende partij is tevens niet ten laste van het sociale bijstandstelsel van het rijk, heeft een tewerkstelling in het kippenbedrijf Nollens en heeft zo voldoende inkomsten om in haar onderhoud te voorzien. (ZIE STUK 7)”

2.4. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing op zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen. Verzoeker is weliswaar gehuwd met mevrouw O.H., doch er is geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel en de echtscheidingsprocedure werd opgestart. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij nog effectief een gezin vormt met zijn echtgenote in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangaande de vermeende schending van het privéleven stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het raam van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het raam van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker wijst erop dat hij “voldoende sterke persoonlijke banden” heeft met België. Hij wijst op zijn ‘nauwe’ familie, met name zijn ouders en broer in België.

De Raad merkt op dat verzoeker meerderjarig is en aldus een vorm van afhankelijkheid van zijn ouders of broer in België dient aan te tonen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven wanneer hij aantoonbaar op een andere grond aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de band die hij met zijn ouders en broer heeft niet verder uiteenzet, zodat hij niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing hem belet zijn familiebanden op eenzelfde wijze verder te zetten vanuit het buitenland of hem belet de nodige verblijfsdocumenten aan te vragen teneinde zijn familie te verwoegen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een onrechtmatige inmenging in zijn privéleven inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tenslotte nog aan dat hij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, nu zijn "nauwste familie" in België verblijft en een slecht huwelijk niet noodzakelijk een schijnhuwelijk is. Tevens wijst hij erop dat hij werkt en aldus niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel.

Artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Hieruit blijkt dat om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet er aan drie voorwaarden moet worden voldaan. Ten eerste moet worden aangetoond dat men zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt; ten tweede moet men aantonen dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ten derde moet men aantonen over een ziektekostenverzekering te beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een arbeidscontract voorlegt doch niets aantoonbaar aangaande een ziektekostenverzekering en zich met betrekking tot de voorwaarde van een bijzonder schrijnende situatie beperkt tot een aantal blote beweringen die bovendien niet de door artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet beoogde situatie betreffen. Het feit dat de beëindiging van zijn huwelijksrelatie niet aan hem verweten kan worden; dat er geenszins sprake is van een schijnhuwelijk en dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij van zijn nauwste familiebanden zou worden gescheiden, kan bezwaarlijk beantwoorden aan het begrip 'bijzonder schrijnende situatie' waarbij de wetgever huiselijk geweld als voorbeeld heeft vermeld. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt waarmee hij aantoonbaar dat hij zou kunnen voldoen aan de drie voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN